

saznali za mene kad bi priznao." Zatim su došli drugi. U njenim očima život je bio jednostavna stvar. Čovek želi da mu bude lepo; 'oni', to jest Partija, sprečavaju ga u tome; on onda krši pravila kako najbolje ume. Što 'oni' uskraćuju čoveku zadovoljstva činilo joj se isto tako prirodnim kao i to što čovek treba da se stara da ga ne uhvate. Partiju je mrzela, i svoju mržnju iskazivala najgrubljim rečima, ali je nije kritikovala u opštem smislu. Za doktrinu Partije nije imala interesovanja, sem onda kad je neposredno pogađala njen sopstveni život. On primeti da ona ne upotrebljava reči iz Novogovora, osim onih koje su prešle u svakodnevnu upotrebu. Za Bratstvo nikad nije čula, i nije htela da veruje u njegovo postojanje. Svaki oblik organizovanja bune protiv Partije, koji je unapred bio osuđen na neuspeh činio joj se glupim. Pametno raditi značilo je kršiti pravila, a ipak ostati živ. On se usput zapita koliko ih u mlađoj generaciji može biti nalik na Džuliju - u generaciji koja je odrasla u svetu Revolucije, koja nije znala ni za šta drugo; za koju je Partija bila nešto neizmenjivo, kao nebo; koja se nije bunila protiv njene vlasti već jednostavno vrdala od nje, kao što se zec uklanja od psa.

O mogućnosti da se uzmu nisu razgovarali. Mogućnost je bila toliko bleđa da nije vredela misli. Nikakav komitet koji se da zamisliti ne bi odobrio njihov brak, čak i kad bi se Vinstonova žena Ketrin i mogla nekako ukloniti s puta. To je bilo beznačajno čak i kao san. "Kakva ti je bila žena?" upita Džulija.

"Bila je - da li znaš onu reč iz Novogovora: dobromislen? Što znači: po prirodi ispravan, nesposoban da pomisli lošu misao?"

"Ne znam reč, ali takve ljude znam dobro."

On joj počeo pričati o svom braku, no ona je začudo znala kako su suštinske stvari u osnovi izgledale. Opisala mu je, mada nikad nije videla ni osetila, kako se Ketrinino telo koči i kruti čim bi je dotakao; kako se činilo da ga gura od sebe čak i onda kad ga je čvrsto grlila. Sa Džulijom mu nije bilo teško razgovarati o tim stvarima; Ketrin je, u svakom slučaju, odavno bila prestala da bude bolna i postala samo neprijatna uspomena.

"Mogao bih izdržati da nije bilo jedne stvari", reče on, i ispriča joj o ledenoj predstavi na koju ga je Ketrin naterivala svake nedelje u isti dan. "Bilo joj je odvratno, ali je ništa nije moglo sprečiti, da to radi. To je nazivala - ne, nikad nećeš pogoditi kako."

"Naša obaveza prema Partiji", smesta reče Džulija.

"Otkud znaš?"

"Dragi, pa i ja sam bila u školi. Predavanja o seksualnom životu jedanput mesečno za omladinu iznad šesnaest godina. I u Savezu omladine. Godinama ti to tucaju u glavu. Verovatno im i pali, u većini slučajeva. Samo, razume se, nikad se ne zna; ljudi su toliko dvoilični."

Ona nastavi u istom smislu. Kod Džulije, svaka tema je vodila njenoj seksualnosti. Čim bi se razgovor ma na koji način dotakao te oblasti, ona je pokazivala veliku inteligenciju. Za razliku od Vinstona, shvatala je suštinu puritanizma koji je Partija propovedala. Nije u pitanju bilo samo to što seksualni nagon stvara svoj sopstveni svet koji je Partiji van kontrole te ga zato treba uništiti, ako je moguće. Važnije je bilo to što seksualno lišavanje stvara histeriju, koja je dobrodošla jer se može preobraziti u groznicu ratobornosti i obožavanje vođe. Ona je to iskazivala ovako:

"Kad spavaš sa ženom, trošiš energiju; a posle si sav srećan i ne daješ pet para ni za šta. A oni ne podnose da ti bude tako: hoće da stalno pucaš od energije. Sve to marširanje gore-dole, klicanje, mahanje zastavama - sve ti je to neiživljen seks. Ako si srećan u sebi, šta te briga za Velikog Brata, i troletke, i Dva minuta mržnje, i sva ona njihova sranja?"